

Stromy žijí mezi námi

Voňavé červnové noci střídaly slunečné dny. Léto slibovalo být pěkné - sena už voněla na lukách, z polí se chystali sklízet první ječmeny. Však nic z toho! Léto roku 1866 bylo zlé - protože taková je každá doba válečná. Byla válka a bojištěm se stal kraj u Hradce Králové. A bojištěm neslavným. Zle bylo pro tisíce padlých rakouských vojáků, z nichž mnozí pocházeli právě z českých zemí.

Na kraji Popovic byl v roce 1804 postaven roubený mlýn. Jeho střechu chránil starý dub, který tu měl své místo už po staletí. Dub to byl pořádný - několik dospělých mělo jeho kmen co objímat, vřdyt měřil přes osm metrů. Byl dutý a v dutině mohlo pohodlně stát až sedm lidí. V bezpečí jeho rozložitě koruny mívali hnízdo čápi. U dubu se zastavovali v podvečer sousedé s mlynářem na kus řeči. Potom už dub, blízký náhon i ryb-

níček patřivaly snad jen vodníkovi, který přece vždycky míval u českých mlýnů své místo.

Tak tomu bývalo... Ale přišlo léto roku 1866. V poli hned za vsí se místo hlasů sekáčů rozléhaly povely, protože rakouská armáda tu rozložila tábor. Němčinu příliš slyšet nebylo, však byli mnozí vojáci dokonce přímo z Hradecka. Rádi chodili k dubu, umístili tam polní kuchyň. A přímo do dutiny stromu - prý aby se kouř ztrácel v koruně a nepřítel nic nepoznal. Tak u starého stromu zažili někteří vojáci poslední pěkné chvílky ve svém životě. Šli si pro menáž, žertovali s kuchaři a mysleli víc na to, co mají k jídlu, než na bojování.

3. července v časných ranních hodinách vypukla bitva, která vešla do historie pod jménem bitva u Sadové. Byla nelibostná.

... pokračování na str. 2

▲ Památný dub v Popovicích. (Foto: Jana Pečenková)

Děti, vmímejte přírodu kolem nás

Swazky obcí Urbanická brázda, Nechanicko a Obce památkové zóny 1866 v období září 2007 - červen 2008 realizovaly za podpory Královéhradeckého kraje společný ekologický projekt pro děti ze svých základních a mateřských škol.

Hlavním cílem projektu bylo rozšířit ekologické vzdělávání do všech školských zařízení v regionu. Projekt byl od počátku připravován za účasti zástupců škol a podle jejich požadavků byly pro děti připraveny různé aktivity.

Ve spolupráci se Střediskem ekologické výchovy SEVER Hradec Králové byly jak ve školách, tak venku v přírodě uskutečněny ekologické

programy zaměřené na rozvíjení lidských smyslů a vnímání přírody, která nás obklopuje.

Ve spolupráci s Českým svazem včelařů a střediskem SEVER byla uspořádána akce „Včely a med“, která byla rozdělena na praktickou ukázkou ze života včel (život v úle, stáčení a ochutnávka medu) a teoretickou část zaměřenou na funkci včel v přírodě a jejich život.

Poslední aktivitou pak byl program „Výchova dětí k zodpovědnému vztahu ke zvířatům“ realizovaný ve spolupráci s občanským sdružením Aura Canis prostřednictvím psích kamarádů.

Ing. Jana Rejlová

▲ Jan Tesar s dětmi při přednášce „Včely a med“. (Foto: Ing. Jana Rejlová)

▲ Probíhají práce na hlavním tahu Dolním Přímě. (Foto: Zdeněk Ryba)

Úpravy na Dolním Přímě zdárně pokračují

Kanalizace v obci je hotová, byla podána žádost o kolaudaci. Na stavebně náročného díla poskytl Krajský úřad Královéhradeckého kraje dotaci ve výši 8 000 000,- Kč, t.j. 60 % z celkové hodnoty díla. Rekonstrukce hlavní komunikace pokračuje podle harmonogramu. Malé zpoždění způsobily spodní vody v úseku u sýrárny NIVA. V současné době probíhají přípravné práce na osazování obrubníků. Na den 20. října je stanoven termín pokládky živичného povrchu silnice. Objížďka, která vede

v současné době přes Horní Přímě působí tamním obyvatelům nemalé problémy, zvláště nedisciplinovaností řidičů, kteří nedodržují stanovenou rychlost a nerespektují zákaz vjezdu nákladních vozidel. Objížďná trasa je ve spolupráci s SÚS HK průběžně upravována.

Kromě uvedených úprav obec ve spolupráci se společností ASEKOL instalovala do budovy úřadu E - BOX na sběr drobného elektrozařízení.

Petr Švasta

Jak dál v mikroregionu?

Když hodnotíme dosavadní činnost mikroregionu docházíme k závěru, že dosud se naše představy a plány splnily. Využili jsme mnoha dotací, z nichž pro nás nejdůležitější byla na vybudování bezdrátového rozhlasu a internet pro region. Nadále ještě jednáme s dodavatelem na odstranění několika nedostatků, ale je možno konstatovat, že úmysl se zdařil. Využili jsme též různé možnosti dotací k vylepšení infrastruktury obcí. Zde záleželo jen na postoji jednotlivých obcí jak tyto možnosti byly iniciativně uchopeny a realizovány. Nutno připomenout rovněž úspěšnou činnost v oblasti kultury, cykloturistiky a zapojení základních a mateřských škol do sportovních soutěží a dalších akcí.

Toto je jen stručný výčet plánovaných akcí a nelze vyjmenovat veškeré úsilí, které vedlo k úspěšným výsledkům. Jak tedy dál?

Správní rada mikroregionu došla k závěru, že na veřejných komunikacích hrozí stále větší nebezpečí cyklistům, kteří využívají tento dopravní prostředek stále častěji než dosud k dopravě do zaměstnání a mnozí další se věnují cykloturistice jako rekreačnímu sportu. Vystává jasný požadavek, a to výstavba cyklostezek. Není však jednoduché vybudovat optimální síť komunikací k tomuto účelu. Jako první etapa se nevhodněji jeví výstavba ze Stěžer do Hradce Králové s možností napojení na plánovanou stezku v Zelené ulici v Kuklenách. Tato varianta byla projednána na jednání za přítomnosti zástupce Magistrátu města, autora územního plánu Stěžer, starosty obce a zástupci mikroregionu. Výsledek potvrdil nutnost zajistit bezpečnost cyklistů, a to nejen na tomto úseku, ale po etapách pokračovat s budováním dalších cyklostezek. Potřeba vybudovat takovou komunikaci ze Mžan do Sadové se jeví rovněž jako velmi nutná. V některých médiích jsou cyklostezky uváděny jako rekreační zařízení, ale v prvé řadě by měly sloužit bezpečnosti všech cyklistů. Z různých odborných časopisů je možné zjistit zdroje financování, které jsou k dispozici. Možnosti jejich využití však nezáleží jen na mikroregionu, ale je nutno využít spolupráce se všemi zainteresovanými orgány a vytválet upozorňovat na nutnost zajistit bezpečnost cyklistů.

To je další dlouhodobý program našeho mikroregionu mimo aktivity uvedené v úvodu článku.

Bedřich Moder

Představujeme Vám - www.hradeckyvenkov.cz

Hradecký venkov, nenechte ujít vaši pozornost internetové stránky www.hradeckyvenkov.cz. Za poslední měsíce prošly velkou proměnou. Nově je na nich přehled památek území MAS, fotogalerie či videozáznamy ze zajímavých akcí. Kromě toho obsahují aktivní loga úřadů, mikroregionů či informační servis pro neziskové organizace. Pro ty

At už jste či nejste členy Místní Akční Skupiny (MAS) z vás, kteří pořádáte zajímavé akce v území je tady možnost vložení pozvánky.

Velice zajímavým odkazem je tzv. „grantové okénko“. Tato rubrika je pravidelně aktualizována a nabízí Vám přehled dotačních titulů, které mohou využít jak obce tak neziskové organizace. Mezi zajímavé granty patří program nadace Via pod názvem „Pomáháme lidem zlepšovat místo, kde žijí“. Cílem je podpořit obnovu nebo výstavbu veřejných prostranství s aktivní účastí veřejnosti při plánování i samotné výstav-

bě. Malé granty Nadace Partnerství podporují výsadbu alejí při výjezdu z obcí, osázení polních cest, doplnění stromořadí vedoucích ke kapličce nebo křížku, založení či obnovu ovocného sadu. Rovněž se vztahují na ozelenění sídlištního prostranství, hřiště nebo školní zahrady. Někteří členové MAS byli úspěšní v grantech Fondu T-mobil. Ptáte se jak a kdo uspěl? Neváhejte a navštivte www.hradeckyvenkov.cz, kde se dočtete víc. Doufáme, že se stanete našimi pravidelnými návštěvníky.

Jana Pečenková

Stromy žijí mezi námi

... pokračování ze str. 1

Rakouské dělostřelectvo bylo dobře zastřílené, prouští pěšáci však stříleli z moderních opakovaček a tříkrát rychleji než Rakušáci ze zadovek. V odpoledních hodinách pak čerstvé posily Prusáků rozhodly bitvu ve prospěch pruského krále. Rakouská armáda byla rozprášena, ve zmatku utíkala. Vítězové pronásledovali poražené a ubíjeli je.

Den, který se ráno probudil do deště a mlhy, byl odpoledne naplněn sténáním raněných, dýmem spáleniště a čpavým kouřem výbuchů. Dělostřelecké výstřely ničily lesy a pole, vyhazovaly k deštivé obloze hlínu prosycenou krví. Naříkali lidé i zmračená zvířata. Rakouští vojáci prchali před „Prajzy“ v hrůze a panice, ukřivali se, kde se dalo, i přes Popovice. Snad se ozývala i takováto slova:

„Sem – rychle! Ve stromě nás hledat nebudou.“

„Projedou cestou okolo.“

„Tady jsme přece byli včera pro menáž – támhle je převržený kotel...“

„K čemu všemu není strom dobrý...“

„Mlčte, chlapi, ať nás někdo neuslyší, Prajzové jsou všude okolo,

můžou se zase vrátit, jenom projeli. Musíme tu vydržet do noci, pak už dají pokoj...“

„Zatracená vojna – honějí nás jako zajíce...“

„A další! Chlapi, kolik vás sem ještě naleze! Objevit nás tu Prajzové, ubijí nás všechny...“

A tak byl dub znovu zatažen do lidského souzení. Na kraj se pak snesl večer, dešť se změnil v protivné mženi, ale záře požárů nezhasínala, lidé ani příroda nenašli v noci klid.

Uplynulo skoro čtrnáct desítek let. V kraji je zase poklid usínání i radost z nového dne. Starý popovický dub už nemá rozložitou korunu, znetvořila mu ji vichřice, která v kraji řádila roku 1938 – tehdy srazila čápům i jejich hnízdo. Strom poškodily pozdější bouřky. Odlomily se další z hlavních větví, dokonce dlouho je nechávali ležet poblíž stromu jako smutnou připomínku. Dutinu strom zavalil, jen stěží by do ní u země prolezla slepice. Mlýn už dávno nemele, stala se z něj rekreační chalupa. Samozřejmě, že se vesnice za skoro sto čtyřicet let proměnila, ale starý dub zůstává a s ním i jeho válečný příběh.

A není ojedinělý, protože vojna

v šestašedesátém kraj poznamenala a zůstalo po ní hodně památníků kamenných i živých. A nevádí, že žádný z památných stromů není tak mohutný jako věkovicový dub v Popovicích.

Například lípa v Pěčině, jejíž korunu využívali rakouští vojáci jako pozorovatelnu. Do kmene si vysekali stupně, aby mohli stoupat nohou. Lípa si však toto zranění dávno zacelila. S pruskou armádou jsou spojovány Prausovy lípy při silnici z Kameničné do Vamberka, kde Prusové v létě 1866 tábořili. Před rozhodující bitvou u Hradce Králové se strhla menší srážka u Rubínovic na Trutnovsku. Památná lípa poblíž obce má ve svém kmeni zarostlé kulky z přestřelky, ale zranění přežila. Říká se jí na památku boje Lípa padlých. V lese Svíbu, kde zuřila bitva 3. 7. několik hodin, byly stromy tak poškozené od střel a střepin, že jejich dřevo bylo naprosto znehodnocené a hodilo se jen jako palivo.

Nejen lidské utrpení a smrt přinesla válka roku 1866. Trpěla příroda a tyto stromy zůstaly dodnes posledními němými svědky.

Převzato z knihy M. Hruškové a J. Turka *Památné stromy*
Redakčně upraveno

Akce „Komunikace pro pěší v Mokrovousích“ se naplno rozbíhá

Investor Obec Mokrovousy má již závazné dokumenty o poskytnutí dotace a probíhají výběrová řízení.

Hlavním cílem akce je zlepšit podmínky občanského života, zvýšit dopravní bezpečnost v obci, zlepšit odtokové poměry, podpořit spolkový život a soudržnost obyvatel obce a mikroregionu. Jedná se o projekt o rozpočtu 10 mil. Kč

na zlepšení dopravní a technické infrastruktury a vzhledu obcí, který byl vybrán ke spolufinancování z Programu rozvoje venkova České republiky s dotací ve výši 4,5 mil. Kč (z toho 3,375 mil. z Evropské Unie). Fyzická realizace projektu proběhne od srpna letošního roku do května roku příštího. Po jeho dokončení se občané Mokrovous mohou těšit nejen z nové komunikace pro pěší a zpevněných ploch

pro kontejnery a stojany na kola, ale určitě uvítají také rekonstrukci stávajících a vybudování nových vjezdů, orientační a informační systém v obci, nasvícený přechod pro chodce, obnovu veřejných prostranství, parkové úpravy a v neposlední řadě i výsadbu nové zeleně.

Ing. Jitka Benešová

SADOVÁ A SADOVSKÉ PANSTVÍ

Historie panství a obce Sadová, po které bylo pojmenováno, pokročila minule až k osobě prvního majitele Jana Arnošta z rodu Schafgotschů. Byl podán výčet, co vše dokázal v centru svého rozsáhlého majetku, na které povýšil Sadovou, za svého života vybudovat od skončení třicetileté války, a to včetně rozšíření svých latifundií a obcí v souvislém pásmu od Dvora Králové téměř až k Chlumci nad Cidlinou. Tato kapitola se bude zabývat činností jeho potomků až po neslavný konec a nástup nových vlastníků.

Po smrti Jana Arnošta Schafgotsche v prosinci 1695 se měl původně stát dědicem jeho syn Julius Leopold ze třetího manželství. Ten však zemřel ještě před svým otcem a tak zdědil celý fideikomis (nedělitelné panství) jeho synovec Jan Arnošt Antonín Schafgotsch (1675-1747). Byl to syn Jana Viléma, hejtmána pluku Colloredo, bratra starého hraběte. Ten však byl po smrti svého strýce teprve dvacetiletý, takže správu panství za něj vedl jeho poručník Adam ze Šternberka. Avšak když nový mladý dědic dospěl a nabyl svéprávnosti, staral se více o úřady, kterými byl pověřován, než o svá panství. Již roku 1701, ve svých šestadvaceti letech, byl radou a od roku 1712 prezidentem apelačního soudu. Počínaje rokem 1717 začala jeho kariéra stoupat přímo závratně. Stal se tajným radou a nejvyšším sudím, roku 1721 nejvyšším komorníkem a v roce 1734 nejvyšším purkrabím, tedy prvním úředníkem v Čechách. Za zásluhy se mu v roce 1740 dostalo nebývalé pocty udělením řádu zlatého rouna, nejvýznamnějšího vyznamenání v rakouské říši.

Na panství však více než on rozhodovala jeho choť Marie Alžběta, rozená hraběnka z Valdštejna, paní velmi hrdá, pánovitá a marnotratná, dědička Dohalic, Mokrovous, (statků které byly r. 1707 připojeny k sadovskému panství), dále Bělohradu, Starých Buků a Maršova. Členové rodu nadále rádi sídlili v Sadové, zvláště v létě. Co předchozí majitel zvelebil a započal, to jeho nástupce doplnil a zdokonalil. Proto se také Jan Arnošt Antonín Schafgotsch spolu se svou manželkou rozhodli postavit na místě dosavadního panského domu čili nové tvrze, které se běžně říkalo zámek, skutečnou reprezentativní budovu, opravdový zámek.

Započatá stavba pokračovala velmi rychle, takže již 5. července 1728 mohla být slavnostně vysvěcena zámecká kaple. Byla to nejen velká rodinná slavnost, ale událost v celém kraji. Kaple byla prostorná, prameny uvádějí kapacitu pro 500 osob, spojena se zámkem jednou střešou a tvořila jakoby jeho křídlo jsouc ozdobena věžičkou. Vysvětil ji královéhradecký biskup Václav František Karel z Košína na počest Povýšení sv. Kříže a sv. Antonína Paduánského. Tato událost významně pozvedla zdejší duchov-

ní život, neboť ji emotivně prožívala nejen vrchnost, ale i poddaní v širokém okolí.

K hlavním zámecké budově byly opodál přistavěny další budovy pro úřednictvo a služebnictvo. Na tehdejší dobu byl zámek považován za nejvelkolepější stavbu na Královéhradecku i za jeho hranicemi. O rozloze tehdejších budov svědčí polohorys (půdorys) zhotovený v roce 1811 a pohled na zámek od severu ze silnice Hořice Hradec Králové. Je zázorně v kresbě podle Kunigovy litografie umístěné ve strahovské obrazárně. Nádherná a ozdobná stavba zámeckých objektů plně zapadla do zdejší krajiny a vytvořila se zahradou a parkem ojedinělý barokní celek. Mistrně tvarované zahrady sousedící se zámkem přecházely k jihu a východu v půvabný anglický park protkaný pěšinami, cestami a stromořadím. Rybníček, v němž se zrcadlila architektura zámku a řeka Bystřice se dvěma rameny, oživovaly s přiléhající rozsáhlou bažantnicí bezprostřední okolí. Vše vytvářelo komponovanou krajinu podle vžitých zásad barokního slohu. Právem byla v odborné literatuře publikována teze, že na projektu zámku a jeho areálu se podílel slavný barokní architekt Jan Blažej Santini, mj. tvůrce chlumeckého zámku Karlova koruna. Jako nepřímý důkaz slouží skutečnost, že Santini byl za kmotra při křtu syna panského důchodníka a hrabě Schafgotsch byl v Praze dvakrát kmotrem při křtu Santiniho syna a dcery. S hraběcí rodinou měl další styky při stavbě dohaličského kostela, takže tatáž úvaha o Santiniho autorství projektu podle těchto indicií má své oprávnění. Kostel byl vybudován nákladem hraběte Schafgotsche. Barokní objekt byl bohužel zničen, zbyly z něj jen dvě mohutné kamenné vázy umístěné před novým, současným kostelem, který byl postaven ve slohu novogotickém.

V zámecké zahradě kromě běžné zeleniny a domácího ovoce se v pečlivě udržované oranžérii na cizokrajných dřevinách pěstovalo nadále jižní ovoce. Hraběnka je údajně sama zavařovala. Chmelnice byla částečně přeměněna ve zmíněný anglický park. Jak díky výstavnému zámku s dokonale pěstovaným parkem, tak i rušnému životu, který tu šlechta vedla, se stala Sadová v této době jedním z předních panských sídel u nás. Nelze však zapomenout, že tyto rozsáhlé investice i nákladný život pocházely z dřiny a potu nesčetných poddaných, kteří byli povinováni robotovat na panském a odvádět povinné dávky majiteli panství ve svých hospodářství.

Dnes ovšem po veskeré nádeře a bohatství není v Sadové nejmenší památky. Zámek vyhořel v roce 1844, kdy byl již v držení rodu Harrachů a nebyl nikdy obnoven. Anglický park byl proměněn v pole, bažantnice

v luka. Pole ani louky v ničem nenaznačují, že tato krajina byla kdysi umělé vytvářována a stala se dějištěm rušného života. Ze vši nádhery zbyl pouze „Zabař“, takto lidově pojmenovaná pískovcová socha antického Persea na břehu Bystřice poblíž dohaličské tvrze, to proto, že postavě hrdiny sedí u nohou žába. Další zbylé sochy, jež se dochovaly byly rozvezeny po blízkém okolí – do Mokrovous socha sv. Antonína Paduánského, Madona na náves v Třesovicích a Jan Křtitel před bývalou Andrlou hospodu do Lubna. Zřejmě existovaly ještě další sochy, ale zmizely v nenávratnu nebo snad zdobí další místa, ale není známo, že pocházejí z areálu sadovského zámku.

V době největšího rozkvětu zámku pracoval zde mezi panskými řemeslníky jako zahradník též Matěj Smetana, který se narodil manželům Smetanovým jako druhý syn 22. února 1683 Jeho dědeček Petr Smetana, první známý člen rodu, byl rychtářem v Nechanicku. Matěj byl praděd hudebního skladatele Bedřicha Smetany. Roku 1731 se odstěhoval do Dohalic, aby na přání hraběnky Marie Alžběty Schafgotschové dal do pořádku zahradu na jejím zděděném sídle. Hlavním úkolem Matěje Smetany bylo pěstování zeleniny pro panskou kuchyni. Důvodem bylo zřejmě i to, že v Sadové byla mezitím zeleninová zahrada částečně omezena ve prospěch anglického parku. Kromě toho měl na starosti i ovocnou zahradu. Matěj Smetana zemřel 4. dubna 1742 ve věku 59 let a je pochován na hřbitově u kostela sv. Jana Křtitele na Dohaličkách. Jeho syn Václav Jiří Smetana, děd Bedřicha, přišel na svět 17. ledna 1730 v Sadové. Zde se i oženil a narodilo se mu sedm dětí. Z nich nejmladší byl František, otec Bedřicha Smetany. Václav Jiří Smetana stál v době selských bouří v roce 1775 na straně robotného lidu. Po potlačení selského vzbouření u Chlumce nad Cidlinou se dostal do svízelné situace a těžce zápasil s obživou rodiny pro nedostatek potravin. Předčasně zemřel 24. března roku 1779, teprve devětačtyřicetiletý. Vdova Ludmila, o tři roky mladší než manžel, aby uživila početnou rodinu, se znovu provdala 2. ledna 1780 rovněž za vdovce, Josefa Bartošku ze Smiřic, který převzal místo bednáře v sadovském pivovaru po jejím manželovi.

František Smetana, otec hudebního skladatele Bedřicha, se narodil 26. října 1777 v Sadové. Bylo mu jeden a půl roku, když mu otec zemřel a otčím Bartoška se o něj příliš nestaral. Ve třinácti letech (1790) byl dán do učení na myslivectví. Myslivec, kterému byl svěřen do péče se k němu choval nevlídně, množství ukládané práce se chlapci zakrátko znechutilo a z učení zběhl. Vrátil se domů a byl poté dán do sadovského pivovaru, aby se vyučil sladovnictví. To se mu zalíbilo, dobře prospíval a již po dvou letech dosáhl

vyučení. Odešel do světa na zkušenou a více se domů nevrátil. Jeho matka totiž mezitím zemřela. Cestoval po Dolních Rakousích, pobýval v Dobřanech, Plzni, České Skalici, pronajal si pivovar v Chvalkovicích a pak v Novém Městě nad Metují. Posléze pracoval v zámeckém pivovaru v Lito-myšli jako sládek. Zde se mu narodil syn Bedřich. Rodové kořeny našeho nejvýznamnějšího hudebního skladatele jsou prokazatelné na Nechanicku.

V Sadové se po smrti Jana Arnošta Antonína Schafgotsche 11. června 1747 začala rychle měnit vrchnost. Vlády nad majetkem se ujal jeho syn Václav Arnošt, ale jen na pět let, neboť zemřel 22. února 1752. Jeho syn a dědic Václav Arnošt Gundakar Schafgotsch, major 11. pěšího pluku, který se po něm ujal majorátu sadovského zemřel po dvanácti letech 15. října 1764, načež dědictví připadlo jeho bratrovi, c. k. setníku Josefu Vítovi Schafgotschovi, tehdy teprve dvacetiletému. Ale i ten zemřel brzy, již 17. února 1779 bez mužského potomka. Za jeho vlády vyměnila ovdovělá matka Marie 1. listopadu 1771 statky Kunčice, Trnavu a Zvíkov za statky Dohalice (2. díl) a Mokrovousy a ty spojila s fideikomis Sadová. Posledním majorátním pánem se stal syn Arnošta Viléma Jan Arnošt starší Schafgotsch. Sloužil rovněž ve vojsku v hodnosti majora. Rychlé střídání dědiců způsobovalo, že poslední členové rodu hospodařili špatně, takže Jan Arnošt starší majorát pro četné dluhy neudržel. Nezbyla mu jiná možnost, než zadlužený fideikomis proměnit ve statek zpupný (prodejný), a vyhledat kupce. Stal se jím 25. ledna 1788 Tobiáš Grätzl, šlechtic z Gränzensteinu spolu s manželkou Johanou za 240.000 zl.

Dokončení příště

▲ Socha Persea. (Foto: archiv)

Vysvěcení nového znaku a praporu u příležitosti historických oslav

Ve dnech od 18. 7. 2008 do 20. 8. 2008 se ve Stračově uskutečnily dlouho připravované oslavy „650 let od první písemné zmínky o Stračovu a 690 let o Klenici“.

Oslavy byly zahájeny v pátek v 19 hodin, kdy na místním hřišti vystoupily rockové kapely „Manipulační jízda“ a „Vaťák“. Přes nepříznivé předpovědi bylo počasí při zahájení téměř ideální. Při vstupu skupiny Vaťák na pódium, se však spustil déšť, který nabíral čím dál více na síle. Návštěvníci však byli na tuto variantu připraveni a pohotově vytáhli deštníky a vybudovali improvizované přístřešky. I přes problémy s technikou, která si s vlhkem moc nerozuměla, se hoši z Vaťáku postarali o udržení skvělé atmosféry a tak většina z hojně účasti obecního občanstva vydržela až do konce, kdy již déšť ustal.

Sobotní ráno nás přivítalo krásným sluníčkem, které, až na malou odpolední přeháňku, vydrželo do neděle. V 9 hodin starosta obce Ing. Luděk Homoláč zahájil oslavy na prostranství před zámekem, které již bylo zcela zaplněno místními občany, hosty a rodáky našich obcí. Pozvání přijali a zúčastnili se i mnozí zástupci mikroregionu Nechanicko v čele s předsedou Bedřichem Moderem, dále biskup Mons. Josef Kajnek, senátor Doc. MUDr. Karel Barták, poslanec Ing. David Kafka, poslankyně Mgr. Soňa Marková, zastupitel královehradeckého kraje Mgr. Petr Kmoch a mnozí další.

Dopolední program pokračoval představením místních spolků doplněným poděkováním a oceněním zasluhujících členů. Následovalo další poděkování a ocenění několika místních občanů, za dlouholetou práci pro obec včetně strahovského rodáka

Mgr. Karla Dundy za knihy „Stračov a Klenice – minulosti a současnosti“.

Poté za víření bubnů v čele s vojáky Klubu vojenské historie - 18. pěšího pluku z Hradce Králové a Legionářů – československými úderníky se přesunuli účastníci oslav před místní mateřskou školou, kde byl slavnostně odhalen pomník obětem první světové války.

V kostele sv. Jakuba byl slavnostně vysvěcen nový prapor a znak Stračova a Klenice biskupem Mons. Josefem Kajnkem. Starosta obce poděkoval a ocenil dlouholetou a vytrvalou práci faráře Jiřího Škody, který příkladně pečuje o stračovský kostel.

Odpolední program se nesl ve znamení hudby. Na místním „placi“ vystoupila kapela „Malá dechová hudba města Hradec Králové“ a skupina „Patrola-Šlapeto revival band“. Během vystoupení kapel bylo možno též shlédnout prezentaci studie „Víceúčelový obecní dům a sportoviště“ v prostorách bývalé fary. Následoval pietní akt na místním hřbitově u pomníku obětí prusko-rakouské války 1866. Tento akt provedl opět 18. pěší pluk z Hradce Králové, tentokrát v historických uniformách rakouské armády z roku 1866. Účastníci oslav využili v hojně míře autogramiádu Mgr. Karla Dundy k vydané knize o Stračovu a Klenicích a možnosti projíždky po okolí v kočáře taženém koňským spřežením.

Během oslav byly zpřístupněny prostory místní MŠ. Byla zde instalována výstava historie Stračova, Klenice stračovských spolků a výstava věnovaná rekonstrukci původního pomníku 18. pěšího pluku, který byl objeven ve Slovinsku na bojišti I. světové války na „Mrzlem

Vrhu“. Pro velký zájem bylo rozhodnuto o prodloužení výstavy historie Stračova, Klenice a stračovských spolků až do středy 23.7.2008.

Večerní program pokračoval překrásným ohňostrojem na hřišti, který rozhodně nemohl přehlédnout nikdo z okolí, a zakončen posvícenskou zábavou, kde hrála skupina Labyrint až do pozdních ranních hodin.

Slunečné nedělní odpoledne přilákalo rovněž mnoho diváků na místní hřiště, kde se odehrála fotbalová utkání „mládí Stračova vs. mládí Střežetic“, nezapomenutelný komentovaný zápas „České reprezentace“ v podání stračovských tatíků a tradiční zápas „ženetí proti svobodným“, který celé oslavy ukončil.

Oslavy výročí našich obcí se oprav-

du vydařily. Jsem přesvědčen, že na ně budeme hodně dlouho vzpomínat. Nezapomenutelnou atmosféru tohoto víkendy si spoluobčané budou moci připomenout na připravovaném videozáznamu

Za OU Stračov bych chtěl tímto poděkovat všem, kteří se na organizaci a průběhu oslav podíleli a bez jejichž pomoci, bychom nemohli takovouto akci nikdy uskutečnit. Rád bych též poděkoval všem hostům, rodákům a místním občanům, kteří svou hojnou účastí tyto oslavy podpořili.

Děkujeme za návštěvu a rádi Vás všichni v našich obcích znovu přivítáme.

M. Klika
zastupitel Stračova

▲ Slavnostní zahájení oslav 19. července. (Foto: Aleš Čihák)

Radosti i starosti Horní Černůtky a Sovětice

Psal se 12. duben letošního roku a Horní Černůtky oslavily otevření kulturního domu, který je pro tuto malou vesničku na hranici mikroregionu velkým přínosem. (viz. foto). Na konci letošního roku přivítá tento dům valnou hromadu mikroregionu Nechanicko. Nicméně obec Sovětice, jejíž místní část Horní Černůtky tvoří, řeší momentálně daleko závažnější problém a tím je již dříve zmiňovaná spadlá hráz malé vodní nádrže na návsí. Ta plní zároveň funkci zadržování vody z přívalových dešťů a chrání tak velkou část obce od vytopení sklepů. Během půldruhého roku práce obecního úřadu směřovala k získání dotace na tento projekt, a to z operačního programu životního prostředí. Bohužel v závěrečné

fázi byla žádost zamítnuta. Obrátili jsme se tedy na Krajský úřad Královehradeckého kraje a požádali o dotaci z obcím známého Programu obnovy venkova. Žádosti bylo vyhověno a tak již nic nebrání zmíněnou rekonstrukci provést.

Velkou radost nám dělají malí hasiči, kteří reprezentují naši obec. Více o sovičkách, jak si děti říkají, a o lidech, kteří této činnosti věnují většinu svého volného času, se dočtete na stránkách www.sovicky.tym.cz a www.sovetice.cz. Odměnou dětem byl dětský den probíhající první červencovou sobotu. Z něj jsou na obecních stránkách fotografie a také poděkování našim sponzorům. Díky jim si děti při soutěžích rozdělily na dvaapůltisíce krásných cen.

▲ Kulturní dům v Horních Černůtkách. (Foto: Ondřej Hladík)

Obyvatele obce ovšem rovněž zajímá, co je uvedeno na stránkách našich kronik. Jak je všeobecně známo v okolních obcích se oslavují historická výročí. Každý kdo ví, že se jubilea počítají od první písemné zmínky o obci (o Soveticích

roku 1409), si jednoduše spočítá, že v příštím roce oslavíme 600 let. Proto již nyní řešíme, jak společně s našimi občany toto výročí bude slavit.

Aleš Krátký

JAN NEPOMUK FRANTIŠEK HRABĚ HARRACH

V minulém roce jsme si připomněli výročí narození kardinala Arnošta Vojtěcha hr. Harracha. Letos připadá další na jinou, neméně významnou osobnost rodu Harrachů.

Jan Nepomuk František hrabě Harrach se narodil 2. listopadu roku 1828 ve Vídni, jako druhý syn Františka Arnošta hr. Harracha, stavěbníka zámku Hrádku u Nechanic. Vychovateli mladého hraběte byli Jan Erazim Vocel (český národní buditel, dějepisec, básník, archeolog) a Antonín Jaroslav Vrtátko (český spisovatel a knihovník v Národním - tehdy Českém - muzeu v Praze). Tito pánové probudili v Janu Nepomukovi vřelý vztah k českému národu, který dokazoval celý život mnohými vlasteneckými postoji a skutky.

V roce 1849 vstoupil do armády a účastnil se potlačení povstání v Uhrách, jako pobočník generálního zbrojmistra knížete Josefa Lobkovicze byl vyjednáván v Petrohradě u ruského cara Mikuláše pomoc proti Uhrům. Byl vyznamenán řádem sv. Anny a v hodnosti rytmistra husarského pluku opustil v roce 1856 vojenskou službu. Převzal otcem zakoupený velkostatek Konárovice u Kolína a začal podporovat rolnictvo. Byl zvolen do čela kolínského, čáslavského a později i královéhradeckého hospodářského spolku. Velmi aktivně pořádal výstavy těchto spolků a stal se uznávaným odborníkem v zemědělství. Jednou z nich byla hospodářská výstava konaná v Nechanicích 18. září 1863. V témže roce založil ve Stěžerách první rolnickou školu v Českých zemích. Dále působil v řadě obrozeneckých spolků a společností. V roce 1861 byl zvolen předsedou Společnosti pro výstavbu Národního divadla. K povzbuzení operní tvorby vypisoval ceny. V uvolněné atmosféře po pádu Bachova absolutismu (1860) se Jan Nepomuk hr. Harrach začal angažovat a politicky. V roce 1860 napsal a v roce 1865 vydal brožurku „Spása Rakouska“, ve které navrhnul federativní uspořádání monarchie (podobná snaha císaře Karla o více než 50 let později již byla marná), správu federace včetně požadavku rovnoprávnosti národních jazyků s němčinou. Jako učební pomůcku do škol vydal Přehled českých dějin a nadále vydával odborné spisky se zemědělskou tematikou. Stal se kurátorem Matice české, jejímž prostřednictvím podporoval českou literaturu. Velkou měrou se podílel na stavbě a vybavení kostela sv. Cyrila a Metoděje v Praze v Karlíně (1854 – 1863). Zde nechal zhotovit dřevěnou kazatelnu a 4 dubové zpodobnice, jež jsou mistrovským dílem řezbáře Václava Žabky z Nechanic. Ze sbírky Jana Nepomuka hr. Harracha byla hrazena i žulová dlažba v chrámové lodi a mramorová v presbytáři. V roce 1865 byl Jan Nepomuk hr. Harrach zvolen

prvním starostou Nechanického okresu. V této funkci setrval až do roku 1875 a poté opět v V. a VI. volebním období 1880-1888. Měl také podíl na povýšení Nechanic na město.

Byl rovněž předsedou Slovanské besedy ve Vídni, předsedou Hospodářské jednoty Táborského kraje, předsedou rady banky Slavie. V roce 1870 ve volbách do Zemského sněmu byl zvolen poslancem za okresy Jilemnický, Rokytnický, Vrchlabský a Vysocký. V Říšské radě zastupoval okresy Královéhradecký a Jaroměřský a to až do roku 1884, kdy po smrti svého otce Františka Arnošta byl povolán jako dědičný člen do Panské sněmovny. V roce 1891 stál v čele Generální poroty Jubilejní zemské výstavy v Praze a prezentace jeho velkostatku a sklárny měla velký úspěch. Součástí tvořila i roubená patrová stavba zakončená věžičkou, která byla po skončení výstavy přenesena na okraj Obory u Kunčic a sloužila jako myslivna. Objekt, který nazývali místní pavilon však zchátral a byl v polovině minulého století neuváženě demolován. Na Světové výstavě v Christianii (dnešní Oslo) v Norsku, kterou hrabě Harrach navštívil v roce 1892, ho velice zaujaly lyže (ski). Rozpoznal, že by velice usnadnily pohyb jeho lesních zaměstnanců v Krkonoších. Objednal tudíž jeden pár, lyže měly úspěch a zanedlouho je pro hraběcí lesní personál vyráběl kolář František Soukup v Horní Branné.

Jan Nepomuk hr. Harrach se dále stal prezidentem Společnosti muzea království českého a spoluprosadil výstavbu nové muzejní budovy na Václavském náměstí v Praze. Byl akcionářem výstavby nové železniční trati Pardubice – Liberec. Významně se také podílel na budování železničních tratí na jilemnickém panství. Realizoval to, co se mu, ke škodě našeho regionu, nepovedlo na panství Sadvá. V roce 1896 se stal Rytířem řádu zlatého rouna.

Za svého bohatého života všemožně podporoval slovanský a hlavně český živel ve Vídni, kde významně pomohl stavbě české školy. Věnoval se různým krajanským spolkům ve Vídni (Komenský, Metodějský, Pokrok). Jeho zásluhou se také ve Vídni sloužily bohoslužby v češtině. Za své snahy si vysloužil přezdívku „rytíř českých učedníků“. Na svých panstvích se všemožně snažil o hospodářský rozvoj a ve výčtu jeho zásluh, členství v různých spolcích, společnostech a jednotách bylo možné pokračovat ještě mnohem déle. Jana Nepomuka Františka hraběte Harracha je možné považovat v pravém smyslu za šlechtice a vlastence. Škoda, že generace jeho dědiců nenařadily na jeho odkaz.

Jan hrabě Harrach, c.k. komoří a major ve výslužbě, čestný měšťan jilemnický (tak se s oblibou podepi-

soval) zemřel v harrachovském paláci ve Vídni dne 12. prosince roku 1909.

Jako poctu této význačné osobnosti byl na zámek Hrádek zapůjčen Národním technickým muzeem v Praze jeho portrét téměř v životní velikosti, namalovaný roku 1897 významným českým malířem a portrétistou Františkem Ženiškem. Obraz bude v zámecké expozici vystaven do

konce srpna tohoto roku. Na zámku mu je mu věnována i část stálé výstavy. Současně probíhá v Krkonošském muzeu v Jilemnici výstava „Jan Nepomuk František hrabě Harrach (ze života českého kavalíra)“, která potrvá do 30. září 2008.

Ivan Šenk
kastelán zámku Hrádek u Nechanic

▲ Bývalá myslivna - na okraji Obory u Kunčic.

▲ František Ženišek, Jan Nepomuk hrabě Harrach, portrét 2/3 životní velikosti, 1897, olej na plátně. (Foto: NTM)

Zahrádkáři ze Stěžer – trocha historie

Základní organizace Českého zahrádkářského svazu Stěžery patří se svou členskou základnou čítající 50 osob mezi malé organizace v rámci okresu Hradec Králové. Když se podíváme do nedávné historie koncem 19. století, tak lze nejen kladně hodnotit činnost našich předchůdců, ale se z ní i poučit. Stručně seznámíme veřejnost se zahrádkářským hnutím, jeho kořeny i tradicemi v naší obci, neboť nezapomínáme na naši minulost. Byl to zprvu okrašlovací spolek, který realizoval záměry obce

v rozšíření zeleně, její údržby včetně přednášek na odborná témata. Později došlo k založení takzvaných klubů. Psal se rok 1887, když byla založena školka na pěstování stromků. Dále to byl spolek Beseda se 40 členy, převážně z řad stěžerských rolníků, kteří pod vedením vrchnostenského úřadu a lesníků hraběte Harracha postupně vytvářeli podmínky pro rozvoj ovocnářství v obci. V roce 1892 byla založena ovocná školka.

Další historický mezník byl rok 1923, kdy Domovina domkářů a

malorolníků ustavila ovocnářský odbor. Tento spolek se zasloužil o celkovou úpravu obce, známá květinová rabátka apod. Jeho činnost ukončila okupace 1939 všeobecným zákazem spolkové činnosti. Tolik stručně k tradicím tohoto hnutí, na které se snažíme navazovat naší současou činností. Osobně mě potěšilo, že jsme v roce padesátiletého jubilea udrželi 50tičlennou základnu. Věnujeme se zahrádkářské činnosti formou odborných přednášek, tematicky volenými exkurzemi a návštěvou

výstav v Olomouci a Lysé nad Labem. Mohu každému doporučit při návštěvě Olomouce zastavit se v „Přírodním ráji“. Zde odložíte, resp. zapomenete na své starosti a necháte se unášet kouzlem přírody. Toto unikátní dílo bylo vybudováno na složišti odpadu. Na závěr mého příspěvku přeji všem zahrádkářům v našem regionu Nechanicko, aby byl nejen tento, ale každý další rok pro nás úspěšný po všech stránkách.

Jindřich Poláček

Slavnostní setkání myslivců a přátel myslivosti

14. června odpoledne proběhlo v klubovně ve Mžanech slavnostní setkání myslivců a přátel myslivosti. Za účasti členů šesti mysliveckých sdružení, členů místního spolku, manželek některých členů a dalších hostů se v klubovně sešlo na 40

osob. Při slavnostním zahájení přivítal všechny přítomné předseda MS Mžany J. Valena a pronesl příspěvek na téma situace v současné myslivosti. Příspěvek se týkal dnešních kladů, ale i problémů, které v myslivosti existují. Při příležitosti setkání

předal myslivecký hospodář členům MS Mžany J. Valenovi, ing. J. Zvoníčkoví, S. Pražákovi vyznamenání III. stupně za zásluhy o myslivost a našim mladým členům T. Peterovi a M. Bramborovi čestné uznání. Po oficiální části následovalo pohoštění

rozhněným vepřovým, volná diskuze a zábava. Při ní nám hrál náš dlouholetý kamarád, harmonikář Pepa Šorm. Společenská akce se vydařila, počasí bylo krásné a tudíž návrat domů se uskutečnil až v pozdních nočních hodinách.

Břetislav Hnizdíl

Něco málo o SDH Stračov

Založení Sboru dobrovolných hasičů ve Stračově se datuje k roku 1907. Počet zakládajících členů byl 32. Až do března roku 1944 měli Stračovští hasiči k dispozici pouze ruční čtyřkolovou stříkačku, taženou koňmi. První motorová stříkačka PS 8 v hodnotě 32.000,- Kč včetně příslušenství v hodnotě dalších 16.000,- Kč byla zakoupena dne 30. března 1944. Tím se začala psát moderní historie hasičů ve Stračově. V současné době má sbor 32 aktivních a 29 čestných členů. SDH Stračov aktivně spolupracuje s vedením obce a zajišťuje mnoho akcí a činností i nad rámec hasičských aktivit. Sem patří zejména pomoc obci formou brigád, pořádání plesů a letních zábav, sběr starého železa, dozor při pálení čarodějnic. Pravidelně se také účastníme soutěží v požárním sportu. K 1. lednu 2007

bylo založeno družstvo žen. Při své premiérové účasti ve Východočeské hasičské lize skončilo v konečném pořadí na pěkném osmém místě. Na letošní Okrskové soutěži vybojovalo toto družstvo první místo. Neméně dobře si vede družstvo mužů, které skončilo ve své kategorii na druhém místě. Tento rok se za pomoci obecního úřadu podařilo zakoupit sadu úzkých sportovních hadic, sportovní sací koš a sací hadice. Rovněž bylo obstaráno nové čerpadlo a po drobných úpravách motoru by mělo být dosaženo ještě lepších sportovních výsledků.

Všem, kteří se podílejí větší či menší měrou na činnosti dobrovolného sboru bych chtěl touto cestou poděkovat.

Jaroslav Mádle
starosta SDH Stračov

▲ Udílení pamětních medailí u příležitosti oslav výročí 100 let od založení SDH Stračov. (Foto: Jaroslav Mádle)

Významné životní jubileum v hasičském sboru Puchlovice

Dne 10. května 2008 oslavil nejstarší člen Sboru dobrovolných hasičů v Puchlovicích bratr Miroslav Fučík významné životní jubileum 85 let. Členem je již od roku 1944 a zároveň nositelem několika vysokých hasičských vyznamenání. V minulosti zastával významné funkce. Byl členem výboru, pokladníkem a předsedou spolku. Za celoživotní zásluhy o rozvoj dobrovolného

hasičstva mu byl na návrh výboru SDH Puchlovice udělen Krajským výborem Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska odznak Sv. Floriána.

Vyznamenání bylo jubilantovi předáno na společenské akci našeho sboru 21. června. Ještě jednou přejeme do dalších let hodně zdraví, štěstí a životního elánu.

Pavlíček Josef
starosta SDH Puchlovice

▲ Miroslav Fučík při oslavě životního jubilea. (Foto: Josef Pavlíček)

Gambrinusovo kralovalo fotbalu v Dohalicích

Na kvalitně obsazeném turnaji v malé kopané se představilo třicet celků. Dramatickou finálovou bitvu musely rozuzlit až pokutové kopy.

Místní tělovýchovná jednota uspořádala již šestý ročník turnaje v malé kopané Raaltrans Cup 2008.

„Zdá se, že jsme vhodně vyplnili letní přestávku a řada hráčů z velké kopané využila možnosti si zde zahrát. Celého klání se zúčastnilo třicet mužstev z osmi okresů naší republiky. Nejprve bylo na čtyřech kvalitně připravených hřištích v pěti základních skupinách odehráno sedmdesát pět zajímavých zápasů,“ poznamenal Milan Kučera, předseda pořadajícího oddílu.

Do vyřazovacích bojů postupovala nejlepší tři mužstva z každé skupiny a nejlépe umístěný tým ze čtvrtého místa. Sítem turnajového pavouka se nejlépeji probojoval domácí

tým Gambrinusovo. Ve finálovém zápase porazil celek Raaltrans až po penaltovém rozstřelu. Utkání skončilo v normální hrací době remízou 2:2, přičemž tým Gambrinusovo dokázal smazat dvoubrankové manko z prvního poločasu.

Jednotlivá utkání řídila pětice rozhodčích ve složení Šmolka, Kubišta, Janeček, Vondráček a Malý. Nejlepším hráčem turnaje byl vyhlášen Zdeněk Doležal z vítězného týmu, nejlepším brankářem Zdeněk Kukla z mužstva poraženého finalisty.

„Chci poděkovat kolektivu tělovýchovné jednoty i rodinným příslušníkům za kvalitní přípravu turnaje. Již nyní musíme myslet na to, abychom příště všem celkům opětovně poskytli odpovídající zázemí a dobré sportovní využití,“ doplnil své hodnocení Milan Kučera. *Leoš Miškář*

▲ Vítězné družstvo Gambrinusovo: nahoře zleva: L. Tichý, D. Marek, P. Košťál, O. J. Zobina, K. Zvoniček dole zleva: J. Šanda, Z. Doležal se synem, J. Malýška, R. Holman, M. Tichý (Foto: Deník/Jan Jelínek)

Sportovní tradice mikroregionu – vybíjená, olympiáda, cyklistika

Třetí ročník turnaje ve vybíjené o putovní pohár pro základní školy se konal 15. května. Turnaje se zúčastnilo šest škol: Dohalice, Mžany, Nechanice, Probluz, Stěžery a ze sousedního mikroregionu Libčany. Soutěžilo se opět ve dvou kategoriích. První byla pro žáky z 1. až 3. tříd a druhá 3. až 5. tříd. Díky nádhernému počasí, vydatné organizační pomoci nechanické školy a skvělým výkonům rozhodčích Radka Martince a Petra Soukala, se letošní ročník vydařil. V kategorii mladších žáků získaly první místo děti z Dohalic, v kategorii starších žáků zůstal poprvé putovní pohár „doma“ v Nechanicích.

Druhý ročník olympiády mateřských škol se uskutečnil 29. 5. rovněž na hřišti u Základní školy Nechanice. Soutěžilo se ve třech kategoriích: běh na 50 metrů, skok do dálky z místa a hod tenisovým míčkem do dálky. I v tomto případě byly děti rozděleny do dvou kategorií – starší a mladší (podle roku narození), a to vždy vybraní dva chlapci a dvě dívky z každé kategorie. U některých menších školek byl vzhledem k nedostatku dětí opravdu problém obsadit všechny startovní pozice. Z osmi mateřských mikroregionu se olympiády zúčastnily děti z Boharyně, Probluze, Mžan, Nechanic, Stračova, Těchlovic a Třesovic. Díky firmě B.E.T., spol. s r.o. Nechanice jsme i letos mohli závodníkům před zahájením předat trička rozlišená barevně podle zúčastněných školek. To usnadnilo dobrý přehled a organizaci. Výborná kázeň dětí, skvělé počasí a sportovní atmosféra přispěla k perfektnímu průběhu této sportovní akce.

Třetí tradiční cyklistické setkání se uskutečnilo 21. června. Ten-

tokrát jsme se vydali na kolech za hranice Nechanicka – do sousedních mikroregionů – Obce památkové zóny 1866 a Urbanické brázdy. Startovalo se v Nechanicích a konečným cílem byla v nedaleké Roudnici. Ovšem jen relativně vzdálené, neboť cesta k cíli nevedla přímo. Tam už čekaly na znavené cyklisty odměny – pro všechny tričko a pro děti navíc drobné dárky věnované Zdravotní pojišťovnou Ministerstva vnitra, za což velice děkujeme. Letošní putování bylo navrženo po vloni doznačených cyklotrasách. První trasa v délce asi deseti kilometrů vedla po cyklotrase č. 4289 a 4288. Pořadali jsme se do Babic, Trnavy a Puchlovic. Druhá zhruba dvacetikilometrová trasa protínala tři značené cyklotrasy – č. 181, 4291 a 4288. Ta už vedla částečně sousedním regionem, kde jsme přes Hrádek, Radíkovic a Těchlovic sjeli do sousedních Libčan a vrátili jsme se zpátky na trasu č. 4291 do Homyle, Boharyně a Puchlovic. Poslední nejnáročnější třicetikilometrová túra protínala i region Obce památkové zóny 1866. Ze značené cyklotrasy 4292 jsme se v Třesovicích napojili na další č. 4286 do Střezetic, Všestar a po trase č. 4270 přes Rosnice směrem na Břízu, abychom se vrátili zpátky k nám – do Stěžer, Hříbska a dál přes Libčany do konečného cíle v Roudnici.

Fotodokumentaci ze všech usku- tečněných akcí lze shlédnout na www.nechanicko.cz.

Následující krásné prázdninové počasí přímo vybízí k jízdě na kole. Znáte náš mikroregion? Určitě jste si vyznačených cyklotras všimli. Projďte je! Na vašem obecním úřadě si vyzvednete mapku s přesným přehledem tras, kde se mimo jiné též dozvíte i stručné informace o všech

obcích regionu a také o tom, kde si můžete odpočinout a shlédnout některé pamětihodnosti, památný strom či občerstvit se v příjemné hospůdce. Znáte naučnou stezku Jižní křídlo bojiště 1866? Že ne? Tam, kde probíhala bitva 3. července 1866, je umístěn informační panel se zajímavostmi

o jejím průběhu v té které obci. Tato stezka vede po cyklotrasách č. 4292, 4293, 4270 a z části 181 a byl k ní vydán podrobný průvodce, kterého si můžete zakoupit v kancelářích obecních úřadů Mokravoupy, Nechanice a Třesovice.

Jana Pečenková

▲ 3. ročník vybíjené základních škol - družstvo Nechanic a Dohalic při vzájemném zápase. (Foto: Jana Pečenková)

▲ 2. ročník olympiády mateřských škol - Tomáš Novotný při skoku do dálky z místa. (Foto: Jana Pečenková)

„O pohár starosty obce Stračov“

Stračovský klub Lazio uspořádal v sobotu 21. 6. 2008, pod záštitou OÚ Stračov, fotbalový turnaj „O pohár starosty obce“. Již od brzkého rána se na stračovském sportovišti připravovalo 14 týmů, které se následně rozdělily do dvou skupin. Na ploše byla vyčtena dvě menší hřiště, takže obě skupiny mohly hrát souběžně. V základních skupinách se hrálo systémem „každý s každým“ a právě díky dvěma hracími plochám i tato část probíhala rychle a plynule. Na fair play dohlížela trojice zkušených rozhodčích.

Skupina A se skládala z týmů: DUREX, Lípa, MK Milani, TPE Čeperka, EL NIÑO, PPP Petrovice a Lazio Stračov.

Skupinu B tvořily týmy: GLOBÁL Hořice, Persona Non Grata, Černý Balet, MAMBO, ŠTRONCEK, COSMOS Sendražice a PROFITOP Všestary.

O konečném pořadí rozhodoval počet bodů, při rovnosti bodů vzájemný zápas, skóre, větší počet branek nebo los. Za vítězství se udělovaly

3 body, remíza 1 bod, prohra 0 bodů.

Vítězové semifinále hráli zápas o pohár starosty. Semifinálová utkání: Lazio Stračov vs. MK Milani a MAMBO vs. ŠTRONCEK. Do finále postoupil Lazio Stračov a tým ŠTRONCEK. V souboji o 3. místo zvítězil MK Milani nad týmem MAMBO penaltovými rozstřely. Ve finálovém zápase zdolal tým ŠTRONCEK Lazio Stračov poměrem 2:0.

Konečné výsledky: 1. ŠTRONCEK, 2. Lazio Stračov, 3. MK Milani. Vyhodnocen byl i nejlepší střelec turnaje Michal Fof z týmu MAMBO a nejlepší brankář Zdeněk Kukla z týmu TPE Čeperka.

Myslím, že se turnaj opravdu vydařil a věřím, že všichni hráči i jejich fanoušci se v tento den dobře pobavili. Vždyť to byl také hlavní účel celé akce. Počasí nám nepřipravilo žádné nemilé překvapení, občerstvení bylo rychlé a rozmanité. Vítězové byli odměněni krásnými poháry, které v jejich klubovnách jistě najdou svá důstojná místa. I ti méně úspěšní sportovci byli odměněni alespoň

▲ Skupinové foto týmu Lazio Stračov. (Foto: M. Klika)

diplomy a upomínkovými drobnostmi, které jim budou tento turnaj připomínat. Věříme, že i příště k nám rádi zavítají.

Závěrem bych chtěl jménem OÚ Stračov poděkovat Martinu Nesvačilovi a jeho spoluhráčům

v Laziu, za nemalé úsilí, které vynaložili na přípravu a organizaci turnaje a v neposlední řadě i za skvělé umístění a reprezentaci naší obce.

M. Klika

Vítězství SK Bystřian Kunčice v poháru mládeže

18. června se na stadionu v Třebčovicích konalo okresní finále poháru v kopané mladších a starších žáků. V kategorii starších žáků se střetly týmy SK Bystřian Kunčice a TJ Sokol Dohalice. Zápas skončil vítězstvím Kunčic 5:0 po poločase 3:0. Branky vstřelili Slánský (3) a Mrázek (2). Kapitán týmu Pavel Pechar převzal po skončení zápasu putovní pohár z rukou známého trenéra Ladislava Škorpila.

Od roku 1974, kdy se hraje o pohár v kategorii starších žáků to byla první finálová účast mládežnického kolektivu Kunčic. Pro všechny hráče představuje vítězství velký a nezapomenutelný úspěch v jejich dosavadní krátké sportovní kariéře. Pro trenéra a vedoucího družstva a zejména pro

vedení SK Bystřian Kunčice a TJ Bystřice Boharyně je získání poháru potvrzením správnosti spojení obou klubů v mládežnických kategoriích. Spolupráce trvá již několik let a kromě úspěchu v poháru starších žáků OFS Hradec Králové, je důležité se zmínit o dvou sezónách v krajském přeboru mladšího a staršího dorostu. I přes malý zájem chlapců se díky spolupráci obou klubů podařilo mít několik let zastoupení v okresních i krajských soutěžích, a to družstva mladších i starších elevů, mladších i starších žáků a mladších i starších dorostenců. Účast těchto mládežnických týmů v soutěžích je možná díky obětavé práci funkcionářů a také podpoře řady sponzorů. Všem patří velký dík.

Jiří Pechar

▲ Vítězné družstvo okresního finále poháru v kopané mladších a starších žáků.

Redakce vyhláše soutěž pro čtenáře zpravodaje pod názvem Kde to je? Správnou odpověď, kde se nachází tato památka, pošlete na ou@mokrovousy.cz do 31. 10. 2008. Z doručených odpovědí správná rada vylosuje výherce, který obdrží cenu. Výsledky se dozvíte na www.nechanicko.cz a v příštím čísle zpravodaje, které vyjde začátkem listopadu.

Všech deset odpovědí na minulou soutěžní otázku bylo správných. Poznali jste, že se jednalo o sochu sv. Jakuba, která se nachází na křižovatce mezi obcemi Stračov, Suchá, Pšánky a Stračovská Lhota. Vylosovaná výherkyně paní Marie Vávrová ze Suché obdrží tričko. Gratulujeme.